

overordnede mål. Det tror jeg også er i de kunstneriske miljøers interesse.

Vi bevarer elementet af det kunstneriske selvstyre. Det har jo været et af de store stridspunkter i debatten om denne reform, og også, om ministeren udpeger for mange medlemmer af Kunstrådet. Sagen er imidlertid den, at det repræsentantskab, der repræsenterer betydende organisationer i kunsthvervet, udpeger i alt 33 medlemmer i strukturen, mens ministeren udpeger 16 poster. Vi sikrer, at kunstarterne ikke skal slås om pengene i Kunstrådet, men at midlerne fordeles på hovedområderne og på finansloven, som vi kender det i dag. Kunstrådet skal være forum for dialog og nytænkning og ikke en slagmark om ressourcer. Det har der også været nogle misforståelser af undervejs i debatten, men det er vigtigt for mig at slå fast, at det har alle politiske partier egentlig været enige om. Der har dannet sig nogle forkerte myter, men jeg tror, at her fandt vi relativt hurtigt hinanden i debatten.

Det var hovedlinjerne, som jeg ser dem, og som det også i vid udstrækning er blevet tilkendegivet i indlæggene fra de forskellige kulturordførere. Jeg tror, vi har taget de rigtige konflikter og fundet de rigtige kompromiser, så derfor vil jeg slutte af med endnu en gang at sige tak til alle folketingspartiernes ordførere for en fantastisk konstruktiv indsats med forskelligt udgangspunkt. Jeg synes, vi er landet på et ganske fornuftigt kompromis, som vil være til gavn for dansk kulturliv i årene fremover.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det, der fik mig herop, var ministerens fortolkning af armslængdeprincippet.

Ministeren har selvfølgelig ret i, at hvis det politiske system bevilger en pose penge og udpeger en række personer, bliver der lagt et led ind imellem politikerne og pengene. Men det er jo ikke helt ligegyldigt, at det er et politisk flertal, altså en minister uanset partifarve, som udpeger dem, for personvalget vil selvfølgelig altid være påvirket af det, og dermed bliver der en indirekte politisk styring.

Det, der har været kendetegnende for den måde, armslængdeprincippet har været administreret på, er, at vi som politikere har givet en pose penge og bedt en række faglige fora vælge ud af deres midte, så vi er sikre på, at det er ud fra de faglige kriterier, pengene bliver forvaltet,

og ikke ud fra nogle politiske kriterier. I begge varianter af armslængdeprincippet er det selvfølgelig rigtigt, at der er et led imellem, men spørgsmålet er, om det skal være den politiske dirigeren eller den faglige vurdering, og jeg er mest tilhænger af det sidste.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Jytte Andersen, og jeg vil bede ordførerne om at være heroppe. Det er sent på dagen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det er lidt i forlængelse af det, hr. Ole Sohn var inde på, altså belæringen om armslængde.

Det er da prisværdigt, at ministeren kaster sig ud i det. Vi kender det jo godt, men der kan være forskellige fortolkninger af det, og helt ærligt: Armslængdeprincippet er i hvert fald efter min bedste opfattelse indskrænket kunstnerisk, hvis der som oprindeligt foreslået er to kunstnere ud af otte i Kunstrådet og to kunstnere ud af fem i de faglige udvalg, mens resten er ministerudpegede. Så er der i hvert fald en temmelig stor sandsynlighed for, at den politiske tolkning af kulturen og kunsten kommer til at stå stærkere end det kunstneriske og kulturelle. Politikerne skal ikke blande sig direkte, men sådan som det blev lagt op af ministeren, kan man altså ikke undgå at få den tanke, at med ministerudpegning vil ministeren i høj grad indirekte kunne blande sig i sagerne.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg er ked af, at jeg forstyrrede harmonien en lille smule, for grundlæggende er det jo et forslag, som vi er nået frem til i fællesskab og ved en fælles ihærdig indsats af alle parter. Alle har en del af æren for det resultat, vi har nået, nogle synes, det er blevet langt bedre end det, der først blev fremlagt, og jeg synes, det er et flot arbejde fra alles side.

Men årsagen til, at jeg blev nødt til at aflevere den lille pointe om armslængde, er, at jeg synes, det er vigtigt for den fremtidige kulturdebat i Danmark, at det bliver slået fuldstændig fast, hvilket ansvar det politiske system har, og hvad armslængdeprincippet betyder. Armslængdeprincippet er, uanset hvad man siger, ikke til fortolkning. Det er det ikke, det er ganske enkelt. Politikerne træffer beslutningen om kunststøttens formål og organisering samt om, hvor mange midler der skal afsættes hertil, og så træffer